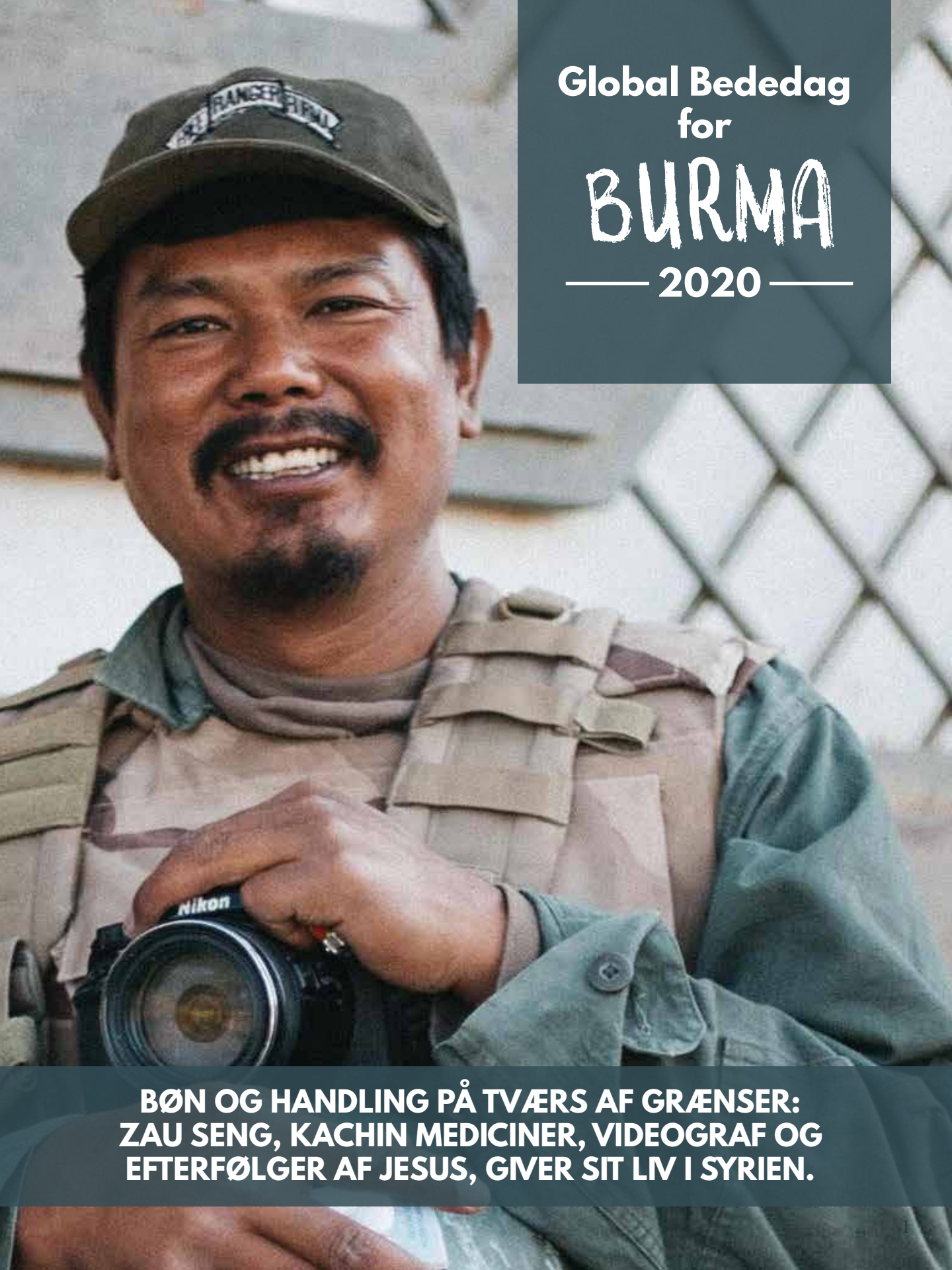

Global Bededag
for

BURMA

— 2020 —

**BØN OG HANDLING PÅ TVÆRS AF GRÆNSER:
ZAU SENG, KACHIN MEDICINER, VIDEOGRAF OG
EFTERFØLGER AF JESUS, GIVER SIT LIV I SYRIEN.**

I DETTE MAGASIN

OVERBLIK OVER BURMA

- 4 Kort over Burma
- 5 Flere tilbageslag, mindre fremgang

HISTORIER OM KÆRLIGHED OG TJENESTE

- 6 At elske er at handle
- 7 Vis en anden vej
- 11 Nordstjernen i et mørkt sted

OPDATERINGER I ETNISKE OMRÅDER

- 12 Arakanstaten
- 14 Chinstaten
- 15 Naga-bjergene
- 16 Det nordlige Burma
- 18 Den sydlige Shanstat
- 19 Karennistaten
- 20 Wastaten
- 23 Karenstaten

BED FØR

- 24 Stemmer fra Burma
- 26 Giv pleje, giv håb
- 27 Retfærdighed går fremad
- 28 Til minde om

Afbilledet på denne side: David Eubank og Pastor Edmund, der døber en af de fem elever, der bad om at blive døbt ved slutningen af FBR-træningen, december 2018.

Global Bededag for Burma finder sted hvert år den anden søndag i marts. Bed gerne sammen med os for Burma. E-mail info@prayforburma.org for mere information.

Tak til Acts Co. for deres støtte og printningen af dette magasin. Dette blad er produceret af Christians Concerned for Burma (CCB). Al tekst ophavsret til CCB 2020. Design og layout af FBR Publications. Alle rettigheder forbeholdt. Dette blad må blive reproduceret, hvis de rette krediteringer er givet til tekst og billeder. Rettigheder til alle billeder går til Free Burma Rangers (FBR), medmindre andet er noteret. Nævnte skriftsteder er taget fra Bibelselskabets oversættelse, medmindre andet er noteret.

Christians Concerned for Burma (CCB), PO Box 392, Chiang Mai, 50000, THAILAND
www.prayforburma.org info@prayforburma.org

FRA DIREKTØREN

Kære venner,

Tak for jeres bønner for menneskene i Burma gennem alle disse år. Jeres bønner har gjort en forskel: der har været våbenhviler, mennesker har været i stand til at bevæge sig rundt og rejse lidt mere, og der er blevet taget større skridt på vej mod en delt styreform. Disse er nogle af de gode ting, som vi har set med vores egne øjne og erfaret.

Dog kontrollerer militæret stadig landet Burma, og det er ikke et rigtigt demokrati. Over en million rohingyaer er blevet fordrevne og er ikke i stand til at vende hjem. I Arakanstaten har kraftige kampe fordrevet over 30.000 mennesker i år. I det nordlige Burma, er over 100.000 mennesker fortsat fordrevne, mens kampene fortsætter. I Karenstaten fortsætter den burmesiske hær med at overtræde våbenhvilen, og mellem 1.000 og 1.300 bliver fordrevet ved hvert angreb. Menneskene i Burma har stadig brug for bøn.

Mens du læser dette magasin og lærer mere om den nuværende situation i Burma, må du gerne bede for dets folk. Bed for regeringen i Burma og for hæren, selvom de udfører overtrædelser. Bed om, at de må se at dette ikke er en god måde at bevæge sig fremad og at det ikke er godt for deres sjæle.

Min familie har været i Burma og tjent med folket der i over 26 år; i de seneste 5 år er vi også blevet inviteret til at hjælpe andre steder som i Sudan, Kurdistan, Irak og Syrien. I november 2019 blev Zau Seng, en kachin mediciner og videograf dræbt, mens han var med os på en mission i Syrien. Dette er en stor tragedie. Krig er overalt og dræber uden forskel; både dem, der er skyld i den og dem der forsøger at stoppe den og er villige til at give

deres liv til at tjene dem, der lider under dens vold.

Når vi ser de uskyldige lide og dem der forsøger at tjene dem dø, får det mig til at stille spørgsmålet: hvilken forskel gør bøn? Jeg har ikke alle svarene, men jeg ved, at bøn ændrer mit hjerte. Det viser mig kærlighedens vej og viser mig, at selvom ting i denne verden er fatale, er de ikke endelige. De ting vi beder om, som for eksempel kærlighed, fortsætter efter alt andet er væk. Dette er vores håb: at uanset hvilke omstændigheder vi er i, Burma eller andre steder, svarer vi i kærlighed. Vi tror, at kærlighed er evig og kan ændre hjerter og gøre en forskel.

Ultimativt håber og beder vi om, at menneskers hjerter må blødes op og at de må lære at følge kærlighedens vej. For mig kommer den kærlighed fra Jesus, som har taget det hårde ud af mit hjerte, min egoisme og endda min længsel efter hævn og vendt det til kærlighed, håb og forsoning. Det vil fortsat være min bøn – at kærlighed, håb og forsoning vil vokse iblandt alle mennesker i Burma. Tak fordi I er sammen med os i den bøn.

Må Gud velsigne jer,

David Eubank

Christians Concerned for Burma

fra venstre til højre: Peter, Suuzanne, Sahale, Karen og David Eubank i Syrien, 2019.

KORT OVERBLIK

	Etniske stater med meget konflikt		Andre etniske stater i Burma
	Andre stater i Burma		Naga-territorium
	Etniske stater med meget bevægelse fra den burmesiske hær		Wa-territorium

BØNNEEMNER

- Bed for fredsprocessen mellem den burmesiske regering og De Etniske Væbnede Organisationer (EAOere).
- Bed for samvittighedsfanger, der ikke får retfærdig rettergang, inklusiv præster og journalister.
- Bed for de familier, der har mistet familiemedlemmer på grund af kampene.
- Bed om, at Gud må vise os en ny vej at gå, der ikke involverer krig.
- Bed om, at menneskene vil være i stand til at vende hjem til deres landsbyer og fællesskaber, og at de kan leve og arbejde i frihed.

FLERE TILBAGESLAG, MINDRE FREMGANG

ET OVERBLIK OVER BURMA I 2019

I løbet af de seneste par år, har der været lille fremgang og mange tilbageslag i fredsprocessen mellem den burmesiske regering/Tatmadaw* og de Etniske Væbnede Organisationer (EAOerne). Den burmesiske hær hævdes at have forhindret Aung San Suu Kyi og Den Nationale Liga for Demokrati (NLD) i at gøre indrømmelser, og har dermed været skyld i en langsommere udvikling i fredsprocessen. Dette, samt intensiveringen af de væbnede konflikter i det nordlige og vestlige af landet, afspejler et svigt fra det centraliserede militær og regeringens side, mod et meningsfyldt engagement med de etniske aktører.

Den Landsdækkende Våbenhvileaftale (NCA) i 2015, fortsætter med at være dyb problematisk. I oktober 2018 suspendede de to største underskrivere, Shanstatens Restaureringsråd (RCSS) og Den Nationale Karen Union (KNU), deltagelse i fælleselementer af fredsprocessen og klagede over, at NCA'en ikke virkede. Dette betyder, at Den Fælles Overvågningskomite (JMC) ikke er funktionel, og at overtrædelser af våbenhvilen (primært udført af den burmesiske hær) fortsat er uadresserede.

De førende NCA-underskrivelsesgrupper – KNU, RCSS og Ny Monstatsparti (NMSP) – kræver en genorganisering af JMC'en, hvilket i øjeblikket er domineret af militæret, for at gøre den mere retfærdig for EAOerne. Deres hovedkrav inkluderer større international deltagelse i våbenhvileovervågningen og at regeringen demonstrerer en seriøs forpligtelse mod en politisk dialog og gennemførelse af føderalismen. Dette betyder, at fredsprocessen og den politiske dialog må fortsætte til valget i 2020.

Valget i 2020 vil i stigende grad dominere den politiske proces i Myanmar, hvilken vil tilsidesætte fredsprocessen og højst sandsynligt marginalisere EAOerne. EAOerne har brug for forpligtelse fra regeringen og militæret før de på ny kan træde ind i den formelle fredsproces, men de risikerer at miste muligheder for dialog, idet valget nærmer sig – uden garanti for en fortsat dialog efter 2020. Hvis regeringen kan demonstrere oprigtighed,

kan nogle EAOere muligvis deltage i en Forbunds Fredskonference (UPC) i begyndelsen af 2020 – hvilket kan forhøje chancen for en Forbunds Fredsaftale før valgene. Risikoen for EAOerne er, at hvis de træder ind i fredsprocessen igen, kan de blive presset til at deltage i en ny UPC, hvilket ikke adresserer vigtige bekymringer og krav. Regeringen har en motivation til at bringe NCA-underskrivere tilbage til den formelle fredsproces for at bevise, at nogle elementer af fredsprocessen stadig er på rette spor i forbindelse med fornyede kampe i det nordlige og vestlige samt den igangværende Rohingya-krise.

I mellemtiden, siden midten af 2018, har der været fornyede, til tider intensive, kampe i de nordlige Shan- og Kachinstater; civile folkegrupper har lidt med vidt spredte fordrivelser og seriøse menneskerettighedskrænkelser der er blevet begået fra alle sider (mest fra den burmesiske hær). Situationen er videre kompliceret på grund af lejlighedsvis sammenstød mellem EAOerne der indbyrdes kæmpes om territorial kontrol. I Arakanstaten har den arakanske hær forårsaget betydelige tilskadekomne hos den burmesiske hær; på samme tid forårsagede to Nordlig Alliance medlemmer – Ta'ang National Frihedshær og Myanmars National Demokratiske Alliancehær – angreb mod det prestigefyldte Militære Forsvarsakademi i Pyin Oo Lwin, hvilket resulterede i betydelige skader, inklusiv 15 burmesiske soldater der blev dræbt. Siden november 2019, har den burmesiske hær ikke været engageret i nogle seriøse våbenhvileamtaler med Nordlig Alliance grupperne, hvilket også inkluderer Kachin Uafhængigheds Hær og Arakanhæren.

Selvom våbenhvilen med KNU, NMSP og RCSS for det meste opholdes på kampmarken, handler den burmesiske hær aggressivt ved for eksempel at presse nye militære forsyningsveje ind i tidligere utilgængelige områder, på trods af lokale protester. Indtil regeringen og den burmesiske hær viser, at de er villige til at engagere sig seriøst i etniske bekymringer og krav, er det usandsynligt, at situationen bliver bedre.

**Tatmadaw refererer til Burmas bevæbnede styrker*

Dr. Ashley South er en uafhængig skribent og konsulent, samt forsker på Chiang Mai Universitet.

AT ELSKE ER AT HANDLE

Skrevet af Steve Gumaer, formand for Partners Relief and Development (PRAD)

Bjerger, høje træer, solnedgangen over brede ørkenlandskaber, et maleri af Klimt, selv en smuk skulptur – alt sammen inspirerer mig. En perfekt sætning, der vender mit sind indad, udad og omkring et emne i en bog, er et under for mig. En veludført bevægelse ved klatring på stejle klipper, svingene på en stejl skrænt på ski og stilheden der føles mens man padler på en bjergsø uden vind, er andre former for denne sublime ting. Min kone når hun smiler og mine døtre når de står fast i deres voldsomme godhed, er endnu andre vinkler på hvad min sjæl skriger: ”skønhed, absolut skønhed.”

Det er muligvis min alder. Jeg er 51. Jeg har arbejdet med flygtninge og fordrevne mennesker i næsten 30 år. Gennem forskellige sæsoner i livet har jeg følt mig trukket til originalitet, uafhængighed og karakteristikker som frygtløshed. Men nu er det der sætter min sjæl i brænd skønhed.

Mit arbejde med flygtninge og fordrevne mennesker har formet, hvordan mennesker ser mig og endda ændret følelsen af min identitet. Mit arbejde har været min passion. Men endeligt har jeg indset, at det der former min sjæl, ikke er kontekst. Krig, vold og fattigdom fremprovokerer en følelse af uretfærdighed og motiverer mig til at arbejde mod en genoprettende forandring; men den dybere drivkraft er menneskers styrke til at trives, til at få det bedste ud af de magre bestemmelser og ressourcer der er tilbage, og til at sprinkle de hårde og forfærdelige tider med latter og glæde.

Denne skønhed er forstærket, når den vokser ud af den krigsramte Nineve ørken; den forstærkes når den opstår i fjerne skjulesteder

i Karenstaten, og den er mere fængslende når den smiler godhed i øjeblikke, endda år, med forfærdelig krise.

Det er dristigt. Hvordan kan mennesker være så modige, så vidunderlige og så utroligt selvopofrende, når de står ansigt til ansigt med overvældende vold og undertrykkelse? Jeg finder svar på mine dybeste spørgsmål om tro ved at observere en kærlig far, der lærer sin søn at bygge et legetøj af bambus og en gummielastik, ikke ved at læse endnu en bog om teologi.

Flygtningene og de fordrevne familier som vores teams tjener, er ikke støbt i en offerform. Selvom de er blevet gjort til ofre, er størstedelen af dem jeg har mødt stærke, modstandsdygtige, kærlige og selvopofrende. De bliver forelskede mens de er på flugt; gennem svære tider bygger de et liv og en familie og udnytter de eksisterende muligheder, ikke blot til at overleve, men til at leve et fuldt og glædeligt liv.

Vil du vide hvad det betyder, når vi siger, ”At elske er at handle”? Observer et hvilket som helst fordrevet eller flygtninge fællesskab. Ønsker du at se skønhed? Observer de fattige med nysgerrige og håbefulde øjne.

Indsamlingen af de nyheder og historier du sidder med i hænderne, er samlet af et dedikeret team for at give dig et blik indefra om, hvordan det ser ud, når man gør noget smukt i Burma og andre konfliktzoner. Jeg er stolt over at være en del af det modige arbejde som Partners Relief & Development gør. Vi gik ud på slagmarken for at give og hjælpe de fordrevne og fattige til at stå imod tilsyneladende uovervindelige odds. Hvad vi modtog, var en uvurderlig pris. Vi har lært om skønhed og bøn og vi forsøger nu at udleve det.

HVORDAN KAN MENNESKER VÆRE SÅ MODIGE, SÅ VIDUNDERLIGE OG
SÅ UTROLIGT SELVOPOFREDE, NÅR DE STÅR ANSIGT TIL ANSIGT MED
OVERVÆLDENDE VOLD OG UNDERTRYKKELSE?

VIS EN ANDEN VEJ

LÆRTE LEKTIONER OM KÆRLIGHED I KONFLIKTER

Burma er hjem for et utal af etniske grupper og har været tyngt af en borgerkrig i over 70 år; det når sjældent nyhederne, men når det gør, er det svært at vide, hvad man skal gøre. Hvordan hjælper man i sådan en kompliceret situation? I modsætning har Syrien i mange år ofte været i nyhederne, hvor den ene overskrift lader til at udkonkurrere den næste, når det kommer til stigende tragedier og vold. Her er det også let at føle sig lammet af de enorme og komplekse problemer.

Vi finder svaret i kærlighed. Når vi spørger: hvad ville vi ønske for vores egen familie?, kender vi godt svaret: vi ville gå ud og være sammen med dem og gøre alt hvad vi kan, for at skabe en ny vej for dem.

KÆRLIGHED TJENER ALLE

I februar 2019 var alt der var tilbage af ISIS territorium, en knap to kvadratkilometer stor landsby i Syrien ved navn Baghuz, hvilket indeholdt de mest hardcore ISIS – de der havde overlevet flere angreb og aldrig overgivet sig. Idet koalitionsstyrker pressede sig på denne sidste rest, overgav omkring 35.000 mennesker – primært kvinder og børn – sig til en ukendt fremtid.

Idet de blev sendt ud i ørkenen fra Baghuz, blev de oprindeligt tilbageholdt ved et screeningspunkt i ørkenen, for at blive tjekket af Syrian Democratic Forces/Syriske Demokratiske Styrker (SDF) og amerikanske styrker. Det var her vores team mødte dem og gav mad, medicinsk behandling og hjælpeforsyninger indtil screeningsprocessen var ovre, hvilket ind i mellem kunne tage over 24 timer. Efter screeningen, blev flygtningene fyldt ind i lastbiler

ISIS familier i kø for at modtage forsyninger efter at have flygtet fra Baghuz, Syrien.

Sahale Eubank giver forsyninger til ISIS familier efter, at de havde flygtet fra Baghuz, Syrien.

og blev enten kørt til fængsler (de fleste mænd) eller flygtningelejre – for mange var dette Al-Hawl.

I takt med, at vi arbejdede mod at hjælpe på konkrete måder, arbejdede vi også med at sprede budskabet om kærlighed og ikke had. Vi behandlede de sårede, krammede og bad for dem der ønskede det og, gennem en oversætter, delte om Jesus som kilden til vores håb og kærlighed.

Til dem der stiller spørgsmålstegn ved, hvorfor vi ville hjælpe ISIS, siger vi, ”Er der nogen anden måde at ændre hjerter på? Kun kærlighed kan ændre.” Og nogle gange fik vi lov til at se det, både på vores eget team og blandt de mennesker som vi forsøgte at hjælpe.

KÆRLIGHED ÆNDRER HJERTER

Et bevis på forandrede hjerter var et venskab, der sprang frem mellem Sahale og Suuzanne Eubank og en pige ved navn Raghad, som havde været ramt i ryggen af en granatsplint fra et luftangreb, hvilket havde gjort hende lam fra livet og ned. Idet medicinerne plejede hendes fysiske sår, talte Suu og Sahale med hende, gav hende gaver og bad for hende. På trods af sine sår, smilede Raghad og var glad; en

særlig forbindelse var formet mellem disse piger med så forskellige liv. Da tiden kom, hvor Raghad skulle ind i bussen der skulle transportere hende til Al-Hawl, græd pigerne. De vidste ikke, om de ville komme til at se hinanden igen; nogle gange gør kærligheden ondt.

Al-Hawl lejren – en udspremt, støvet teltby – bestod af over 73.000 mennesker, primært ISIS-familier. Størstedelen af befolkningen (91%) var kvinder og børn og 65% af børnene var under 12 år gamle. Befolkningen repræsenterede omkring 50 lande og over 3.000 børn var blevet adskilt fra, eller var uden, noget voksent familiemedlem. Det var den slags situation, hvor hjerter kunne blive hårde fra sorg og bitterhed.

Flere måneder efter kampen i Baghuz var slut, fik vi muligheden for at besøge Al-Hawl, og der fandt vi Raghad igen. Hendes mor havde skaffet sig en telefon, havde ringet til Dave Eubank og sagt, ”Vi elsker jer. I har vist os en ny vej. Vær søde at komme og se os.” Og så, under besøget, blev vi genforenede.

Suu og Sahale krammede Raghad og hendes mor; de græd alle sammen. Raghads mor havde fremskaffet små gaver til teamet og gav dem i lyserøde gaveposer, der var dækket af hjerter. Det var smykker, og vedhængen på hvert stykke var en sølv, juvelbesat, seksakkert linje med et hjerte for enden.

Raghads mor omfavner Suu Eubank under deres genforening i Al-Hawl-lejren.

Så vi ser at der er hjerter, der er forandrede og som ikke er blevet fortæret af had. Der er familier som Raghads der længes efter en ny vej, børn der ikke har noget valg og som er desperate efter kærlighed og et nyt liv. Men ISIS er stadig i live, med et hjerte der banker for død og ødelæggelse mod dem, der modsætter sig dem. Der er stadig et behov for den kærlighed, der overvinder alt – men nogle gange kræver den ultimative sejr et ultimativt offer.

KÆRLIGHED GIVER ALDRIG OP

Der var et kort pusterum i det nordøstlige Syrien efter, at ISIS var blevet besejret. Syv måneder senere, i oktober 2019, beordrede Præsident Trump, at de amerikanske tropper skulle trække sig fra grænsen mellem nordøst Syrien og Tyrkiet. Dette gjorde han efter at have insisteret på, at SDF fjernede deres forsvarer og lovede at beskytte dem. Denne handling åbnede døren for en langsigtet trussel fra Tyrkiet om at angribe Kurdistan. Tyrkerne og dennes fuldmagt, Free Syrian Army/Syriens Frihedshær (hvoraf mange er tidligere ISIS), angreb med det samme og dræbte hundrede, sårede tusinde og fordrev over 200.000 civile.

Vi vendte tilbage så snart vi kunne, for at være sammen med vores venner – kurderne – som havde givet så meget for at besejre ISIS. De forladte kurdere kæmpede for deres liv mod de tyrkiske luftangreb samt jordangrebene fra Free Syrian Army (FSA).

En af de første, der løftede hånden for at komme tilbage og hjælpe var Zau Seng, en af vores primære videografer, der har været sammen med os gennem hele kampen om Mosul og senere i Baghuz. Zau troede på styrken i at vise verden, at sandheden bliver levet af mennesker på jorden i midten af konflikter; i 2013 tog han en video af den burmesiske hær angrebshelikoptere og bomber, der angreb Kachinstaten. Den burmesiske regering havde nægtet, at kampe overhovedet fandt sted – indtil internationale nyheder viste Zaus materialer. Under disse angreb mistede han fem gode venner, da luftangrebet ramte deres bunker blot få meter fra hvor han filmede. Alligevel gav han ikke op.

Zau var en ud af elleve forskellige etniske teammedlemmer fra Burma, som havde roteret i løbet af vores missioner til Mellemøsten. Disse rangerer, der kom fra krigszoner i deres eget hjemland, kom for at hjælpe andre af kærlighed. De har oplevet forfærdelig krig: mennesker de kendte og elskede, er blevet dræbt af den burmesiske hær, deres hjem er blevet ødelagt

og deres liv revet op med rode. De ved, hvordan det føles, når verden er ligeglade med deres fremtid. De kender fristelsen til at svare tilbage med had, og den kraftfulde trang til at søge hævn, når retfærdighed er nægtet. Alligevel tror de på noget stærkere: de tror på kærlighed og de går fremad med den kærlighed.

Zau havde oplevet kærlighed og var taknemmelig. Han ønskede at give det. "Mennesker har kommet for at hjælpe os i Burma, så når Gud åbner døren for os til at gå til andre steder og når de beder om hjælp, ønsker vi at svare," sagde han. Ligesom sine medrangerer, har han mange gange risikeret alt for at besvare med kærlighed, når andre er i nød.

Den 3. november 2019, blev risikoen en realitet: mens han hjalp til ved et mobilt Casualty Collection Point (samlingspunkt for tilskadekomne) med vores team nær Tel Tamr, Syrien, blev Zau Seng dræbt af tyrkisk ammunition, der ramte blot syv meter fra hans køretøj.

Zau var lige blevet færdig med at redigere en video af en redningsaktion fra dagen før, midt i en erklæret våbenhvile. Hans video ville vise verden de magtfuldes løgne og realiteten for de undertrykte mennesker på jorden. Hans død ville vise verden, og især kurderne som han var der for at hjælpe, hvordan den største kærlighed ser ud.

I Johannes 15,13 står der: "Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner." Zau havde altid været en god ven; som minde om ham efter sin død, nævnte mange hans latter, humor og glæde – måden han gjorde enhver situation, uanset hvor umulig den end så ud, nemmere for dem omkring ham, med latter og glæde. Han havde altid været en ven; og til sidste var han den ven der gav sit liv og viste en bedre vej.

KÆRLIGHED OVERVINDER ALT

Bashir, en syrisk kristen og FBR-koordinator, fortalte os engang, "Vi er alle bare dråber, men vi er en del af Guds regn, og Guds regn vil blive til en flod og oversvømme Syrien med Hans kærlighed." Så vi tror på, at Zaus offer ikke var spildt, og at han var en del af Guds flod, ikke kun i Syrien med over hele verden. I Johannes 12,24 står der, "Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold." Og nyt liv springer frem. Tak Zau, for din kærlighed der gav alt for at andre kunne leve.

Skrevet af et FBR-medlem

Zau Seng giver mad til ISIS børn, som var flygtet fra Baghuz.

NORDSTJERNEN I ET MØRKT STED

Dette var oprindeligt skrevet af Tanner Smith til Partners' publikation, "Sommer af Skønhed". Læs den fulde tekst på blog.partners.ngo. Billede af Chris Norman.

Hadisa begyndte at undervise i skolen da hun var 15. Dette gør hende nærmest til en veteran i dag i en alder af 18.

Hendes etværelses skolehus er pakket med 34 børn og teenagere i alderen 5-13 år. De er ivrige efter at lære og bærer stolt deres farverige skoletasker fyldt med blyanter, læsebøger, tekster og matematikbøger. Deres blå- og rødbrune uniformer viser verden, at de hører til, at de har et vigtigt sted at være, at de har en fremtid.

Disse ting er vigtige når du er rohingya, voldsomt er blevet fjernet fra dit hjem og forsøger at finde din vej i et nyt, desorienteret land som Bangladesh.

Hadisa er en nordstjerne i dette rod. Hun er en lærer. En beskytter. En socialrådgiver. En fortaler. Ofte er hun en erstatningsmor – mindst et par timer hver skoledag og muligvis også i mange timer uden for klasseværelset. 25 % af børnene i hendes klasse har mistet begge deres forældre til den vold, der har hersket mod rohingyaerne i 2017.

So Hadisa underviser ikke blot i matematik og læsning, hun underviser også i modstandskraft og selvrespekt. Hadisa og andre

lærere som hende, taler håbets sprog. Det faktum at de eksisterer, at deres klasseværelse skaber en lille smule orden midt i det daglige kaos i en flygtningelejr, betyder, at en bedre fremtid er mulig. Klasseværelser som Hadisas erklærer modigt, at disse børns liv ikke bliver spildt i slummen af desperat fattigdom, der er skabt af de forfærdelige konsekvenser som folkedrab bringer med.

Disse børn er værd at investere i, undervise, elske og se. Skoler er en af de bedste måder at vende tidevandet af håbløshed og fattigdom i en krisesituation som den, der ses i Cox's Bazaar, Bangladesh. Når en humanitær krise som et folke drab forekommer, eskalerer katastrofen hurtigt – og flere katastrofer følger. Forældreløse børn og det kaos som genbosættelse bringer med sig betyder, at børn let bliver mål for udnyttelse af fjender.

Men børn som er i skole er svære mål, fordi Hadisas vågne blik altid skanner for ulve, der forsøger at gøre hendes flok til ofre. Se på hendes øjne. Denne kvinde er ikke til at spøge med. Børn er også mål for rekruttering af voldelige ekstremister, men børn som går i skole, har håb og en fremtid. Håb er den ultimative modgift mod ekstremistens falske løfte. Lærere er utvivlsomt den særlige styrke i Guds Rige og skoler er deres hemmelige våben.

ARAKANSTATEN

ETNISKE GRUPPER STÅR IMOD DEN BURMESISKE HÆR

Konflikt mellem den burmesiske hær og den arakanske hær har eskaleret i de seneste par år, hvor den burmesiske hær har udført tilfældige henrettelser, tortur, arrester og kidnapninger af civile. Den arakanske hær, der har omkring 10.000 soldater og som er veltrænede i stærk krigsførelse og bevæbnede med våben af kinesisk militærkvalitet, har som svar påført sårede hos de burmesiske styrker.

Civile er fanget i midten af konflikten og betaler også en dyr pris: i 2019 alene blev 39.000 mennesker fordrevet på grund af kampene. Disse nye IDPere har ikke meget adgang til mad, medicinsk pleje og andre basale nødvendigheder, fordi den burmesiske regering har indført en streng politik, der ikke tillader NGOere og anden hjælp udefra at hjælpe disse områder.

Det stigende pres fra den burmesiske hær, har også taget sin toll på det daglige liv. Militæret har forøget deres plyndringstogter i landsbyer og tilbageholdelse af mænd og unge mennesker, som de mistænker at have forbindelser i den arakanske hær. Medlemmer fra den arakanske hærers familier, er især i risiko for direkte misbrug fra den burmesiske hær.

Den 17. september 2019 mødtes den burmesiske hær og den arakanske hær for at tale om fredsforhandlinger, men uden resultat. Angrebene fortsætter og viser ingen tegn på at stoppe inden for den nærmeste fremtid.

ROHINGYA

I august 2017 lancerede den burmesiske hær en serie udrensningsoperationer mod rohingyaerne i Arakanstaten, hvilket senere blev defineret af FN som et folkedrab. To år senere er livet i Arakanstaten fortsat usikkert, på grund af fortsatte konflikter mellem den burmesiske hær og etniske grupper i staten.

Fortællinger fra overlevende rohingyaer tiltrak international opmærksomhed, idet hver overlevende gav deres vidnesbyrd om forfærdelige menneskerettighedskrænkelser, der blev udført mod deres folk. Disse krænkelser inkluderede nedbrænding af landsbyer og marker, brutale mord på civile i alle aldre samt gruppevoldtægter af kvinder og piger. Over 700.000 rohingyaer flygtede til det sydlige Bangladesh og begyndte nye liv inde i flygtningelejrene.

Bangladesh gjorde et prisværdigt arbejde med at hjælpe disse desperate mennesker da de først ankom til grænsen. Men det har vist sig at være svært at vedligeholde det samme niveau af pleje i løbet af to år; strømmingen af næsten 1 million mennesker til et allerede fattigt område, der også fordriver tusindvis af den lokale befolkning, er begyndt at bringe fjendtlighed mod flygtningene. Der er blevet gjort flere forsøg på at begynde hjemsendelse, men Burma har konstant fejlet med hensyn til at give plausibel garanti for at sikre flygtningene. Rohingyaerne er fortsat et folk i uvished, ukendt af deres eget land og afhængige af milliarder af amerikanske dollars fra international hjælp i de bangladeshiske lejre.

BEMÆRKELSESVÆRDIGE HÆNDELSER

JANUAR 2019: Arakanhæren iværksatte et angreb mod fire burmesiske politi forposter på samme tid, i den nordlige Arakanstat. Angrebet involverede 100 arakanske soldater og resulterede i ni døde burmesiske sikkerhedspersoner, og 13 andre blev kidnappet. Den burmesiske hær besvarede ved at flytte 8.000-10.000 soldater ind i det område, og håbede derved at stoppe modstanden.

18. MARTS 2019: Arakanhæren angreb en burmesisk hærs konvoj nær et tempel i Kyaktaw, hvilket efterlod 20 døde soldater. Den burmesiske hær gengældte ved at køre ind i Mruak-U og åbnede ild mod tilfældige bygninger og civile. Mindst seks civile blev sårede.

28. JUNI 2019: The Ministry of Transport and Communications/Ministeriet for Transport og Kommunikation, et kontor i den centrale burmesiske regering, gav meddelelser til Burmas fire mobile tjenester om at lukke al internettjeneste i den nordlige Rakhinestat. Handlingen udløste bekymring og vrede fra lokale og fra det internationale fællesskab, der så det som et negativt tegn fra den burmesiske hærs intentioner i området.

15. SEPTEMBER 2019: Alle mobiltelefoner bliver forbudte for rohingyaerne i flygtningelejrene. Hvis den bangladeshiske regeringsembetsmænd fanger en flygtning med en mobil, kan de give dem en bøde på 500.000 taka (omkring 39.000DKK) og op imod 6 års fængsel.

26. OKTOBER 2019: Arakanhæren stoppede en færg, der transporterede over 150 mennesker nær Rathedaung område og arresterede omkring 50 mennesker, inklusiv burmesiske soldater og politimænd. Gruppen blev bragt til andre både for videre undersøgelse. Senere samme dag, åbnede tre burmesiske helikoptere ild mod bådene, hvor fangerne blev holdt, og sank to og skadede en tredje. Ifølge rapporter, var der tilskadekomne, inklusiv både fangere og arakanske soldater, men ingen detaljer blev udgivet.

En lejr for internt fordrevne mennesker i Arakanstaten.

Chinstatens mangel på transporter og udvikling gør det svært for familier at købe skoleforsyninger. Ovenfor viser Chin børn deres nye skoleforsyninger, som de har modtaget fra et hjælpehold.

CHINSTATEN

INTERNETUDSKÆRINGER, UDGANGSFORBUD OG LANDOVERTAGELSER FORTSÆTTER

Idet kampene fortsætter mellem den burmesiske hær og den arakanske hær i Arakanstaten, er tusindvis af fordrevne civile flygtet ind i Chinstaten og bor nu i lejrene, der, med begrænset hjælp udefra. I nogle tilfælde, har den burmesiske hær udtrykkeligt forbudt nogen form for hjælp ind i lejrene.

Den 21. juni 2019, lukkede den burmesiske regering for internettet i dele af Chin- og Arakanstaterne, og sendte de påvirkede ind i en informations blackout som et middel til at svække kommunikationen mellem de Etniske Væbnede Organisationer (EAO). Men menneskerettighedsorganisationer har beskrevet nedlukningen som et indirekte angreb mod civile, eftersom adgang til information under konflikter kan redde liv. Derudover har nedlukningen alvorlig begrænsning for menneskelige

indsatser i området.

Den 9. november 2019, blev et to måneder langt udgangsforbud vedtaget i Paletwa område i den sydlige Chinstat. Udgangsforbuddet blev annonceret til at vare fra 18:00-6:00 og forbød desuden demonstrationer og kampagner af lokale samt forsamlinger i grupper på mere end fem personer.

Udgangsforbuddet kom som gengældelse, da den arakanske hær tog 10 mennesker til fange den 3. november, inklusiv fem af indisk nationalitet og et parlamentsmedlem fra Chinstaten. Den 4. november frigjorde den arakanske hær alle undtagen parlamentsmedlemmet; en anden mand døde af udmattelse efter, at han blev taget af gruppen.

Udover kampene, fortsætter lokale i Chinstaten med at kæmpe mod, at deres er land beslaglagt af regeringen.

NAGGA-BJERGENE

POLITISK SPÆNDING FØRER TIL ARREST OG PARTIJERNELSE

Beliggende i det nordvestlige Burma, er Nagaland fortsat et af de fattigste, mest isolerede og mindst udviklede områder i landet.

Den 29. januar 2019, tog den burmesiske hær kontrol over hovedkvarteret i the National Socialist Council of Nagaland-Khaplangs/ Det Nationale Socialistiske Råd af Nagaland-Khaplangs (NSCN-K) i Ta Ga landsby, Nanyun området. Over 400 burmesiske tropper fra seks bataljoner var involverede i overtagelsen, men ingen blev sårede eller dræbt. Ifølge den burmesiske hær, skete plyndringen fordi NSCN-K havde trænet og beskyttet indiske rebeller, der kæmpede mod den indiske regering.

Den 9. marts 2019, blev fem medlemmer af NSCN-K arresteret af den burmesiske hær under the Unlawful Association Act of the Burma Constitution/ Ulovlig Foreningshandling

af Burmaforfatningen. Mens de var i fængsel, begyndte de at opmuntre mennesker til at støtte underskrivningen af NCA (våbenhvileaftalen). Efter deres løsladelse, i oktober 2019, kom de igen i problemer, denne gang med deres eget parti: på grund af deres handlinger i fængslet for at fremme våbenhvilen, hvilket krænker NSCN-K partiets principper, blev de fjernet fra partiet.

Til dato, har NSCN-K nægtet at underskrive National Ceasefire Agreement/National Våbenhvile Aftale (NCA), eftersom den ikke inkluderer alle Naga-folk i Burma og nordøst India. I 2012 underskrev NSCN-K en fælles våbenhvile med den regionale Sagaing division og tog del i snakke om NCA, dog blot som observatør. Siden besættelsen af hovedkvarteret, har NSCN-K dog fuldstændig fjernet sig selv fra fredsforhandlinger.

Eno Ang Kan i hvid trøje, og Eno Chaw Wang Sing i sort trøje, var to af de NSCN-K ledere, der blev arresteret i marts af den burmesiske hær.

DET NORDLIGE BURMA

VOLDSOMME KAMPE I KACHIN- OG DEN NORDLIGE SHANSTAT, PÅ TRODS AF EN NY VÅBENHVILE

Den 21. december 2018, bekendtgjorde den burmesiske hær en fire-måneders lang våbenhvile for Kachinstaten og den nordlige Shanstat med det mål at genoptage fredsforhandlinger med medlemmer af Northern Alliance/Den Nordlige Alliance, skrevet af Kachin Independence Army/Kachin Uafhængighedshær (KIA), Myanmar National Democratic Alliance Army/Myanmar National Demokratisk Alliancehær (MNDAA), Ta'ang National Liberation Army/Ta'ang National Frihedshær (TNLA) og Arakan Army/Arakanhæren (AA). Våbenhvilen blev senere udsat til den 21. september 2019, men rapporter i løbet af året viser fortsatte våbenhvile krænkelse.

Den burmesiske hær planlagde og udførte angreb mod EAO'erne med alarmerende hyppighed i løbet af året. Den geografiske udbredelse af sammenstød samt hyppigheden og antallet af involverede enheder og tropper, indikerer fornyede militære kampagner af den burmesiske hær.

April 2019 indeholdt høj aktivitet idet burmesiske soldater gennemkørte den nordlige Shanstat og Kachinstat, og engagerede i sammenstød næsten hver dag. Den 18. april eksploderede KIA for eksempel en mine under en bro som de burmesiske soldater gik over. Den burmesiske hær svarede igen ved at sende grupper af 80-100 soldater til en nærliggende landsby for at finde KIA'erne. Voldsomme kampe startede idet KIA forsvarede sig imod de burmesiske soldaters fremskridt, og kampene fortsatte resten af ugen indtil den 24. april. Lignende kampe mellem den burmesiske hær og MNDAA og TNLA, var rapporteret i løbet af den samme måned.

Midt under kampene mellem hærene, fortsatte de civile med at være ofre i konflikterne i Kachin- og Shanstaterne. Kampe sker ofte tæt ved landsbyerne. Som et resultat, er voldtægter, dødelige sår fra burmesisk artilleri samt fordrivelse af tusinder, blevet rapporteret.

Den 9. december 2019, voldtog to burmesiske

soldater 17-årige Dashi Hkawn Tsin, i Bhamo området, Kachinstaten. Hun blev senere sendt til Bhamo hospital i kritisk tilstand. Den næste dag, i Myitkyina området, voldtog og dræbte en ukendt gruppe en 23-årig skolelærer, Mya Tazin, på den vej, der førte til hendes skole.

Den 26. august 2019, anlagde oberstløjtnant Than Htike af den burmesiske hærs nordlige kommando retssag mod en kachin præst, Hkalam Samson, for udsagn han havde udtrykt i USA under et møde med Præsident Trump. Samson, der også er formand for the Kachin Baptist Convention/Den Kachinske Baptist Konvention fortalte Præsident Trump, at han mente, at de dengang nylige vedtagelser mod den burmesiske hærs øverstkommanderende, Min Aung Hlaing, samt tre andre højtstående embedsmænd, var hjælpsomme. Anklagerne udløste protester i Kachinstaten og udtalelserne fra det internationale fællesskab, inklusiv den amerikanske regering, udtrykte deres bekymring omkring retssagen og støttede Samson. Den 9. september 2019 faldt anklagerne, da den burmesiske hær trak sagen tilbage.

I løbet af august 2019, fordrev kampene i Shanstaten næsten 8.000 mennesker. Humanitære grupper og volontører kæmpede for at give assistance, idet de også blev angrebet. Den 17. august 2019, dræbte et angreb mod en ambulance nær Lashio, Shanstaten, en hjælpearbejder og sårede flere andre. Ingen blev stillet til ansvar for angrebet.

Den 31. august 2019, dræbte et formodet mortarangreb fem civile i den nordlige Shanstat. Tre af de dræbte var børn. Ifølge FNs Informationscenter i Yangon, blev mindst 17 civile dræbt og 27 sårede i en periode på omkring 20 dage, i den nordlige Shanstat alene.

På trods af fredssamtaler, der fandt sted i slutningen af september 2019, er det fortsat uklart, om 2020 vil bringe en sand våbenhvile og hjælp til dem i det nordlige Burma.

Top: En af de mange lejre for internt fordrevne mennesker langs den burmesiske-kinesiske grænse i Kachinstaten.

Bund: En hjælpedarbejder giver mad til IDPere i Kachinstaten.

DEN SYDLIGE SHANSTAT

En shanhjælpearbejder viser en bededagsbrochure til landsbyboere i Shanstaten.

Den sydlige Shanstat er hjem for mange menneskegrupper, inklusiv Shan, Lahu, Pa-Oh og Tåang. Den har set nogle af de mest konsistente konflikter end nogen anden del af Burma, men ofte har dette foregået mellem de etniske grupper såvel som med den burmesiske hær.

Lahu er et lille og overvejende fattigt landbrugssamfund. Den burmesiske hær har været kendt for at tvinge mænd og drenge fra Lahu landsbyer, til at tjene værnepligt i militærtjenesten. Selvom der er tvungen værnepligt, oplever lahuerne ofte konflikter med andre etniske grupper for at "støtte" den burmesiske hær. Dette er et eksempel på, hvordan den burmesiske hær udarbejder en "opdel og erobre"-strategi mod de etniske nationaliteter, hvor målet er kontrol over territorier fyldt med naturlige og menneskelige ressourcer.

Shanstaten er ressourcefyldt, men dette har rejst konflikter, der gør livet svært og farligt og som sjældent hjælper den lokale befolkning. Ofte bliver naturlige ressourcer sendt direkte ud af landet. Burmesisk tømmer bliver ulovligt logget af kinesiske tømmerfirmaer, der betaler den burmesiske regering samt hvilket som helst EAO-territorium, som tømmeret bliver transporteret igennem. Selvom betalingen ikke er meget i forhold til den fulde værdi af det solgte tømmer, bliver de indsamlede penge brugt til at holde krigen i live. Miner og salget

af værdifuldt metal, er et andet eksempel på ressourceudnyttelse af den centrale regering og kinesiske firmaer.

I 2019, foregik kampene mellem de etniske grupper i Shanstaten primært mellem SSA-S og Tåang National Liberation Army/Tåang National Frihedshær (TNLA). Disse to grupper kolliderede ofte og fordrev landsbyboere samt destabiliserede hverdagslivet for familier i de områder. Der var også sammenstød mellem SSA-S og den burmesiske hær på trods af, at begge grupper havde underskrevet den nationale våbenhvileaftale.

I april begyndte to stridende parter at tale om fredsforhandlinger. The Shan State Progress Party/Shanstatens Progressive Parti (SSPP) og Restoration Council og Shan State/Shanstatens Genoprettende Råd (RCSS,) har strides over 150 gange siden 2018 og fordrevet tusindvis af mennesker. Alligevel har ledere fra begge organisationer taget skridt imod åbne fredsforhandlinger. En officer fra SSPP udtalte, "Vi ønsker ikke at kæmpe mod RCSS, for begge grupper er Shan. Vi er nødt til at bygge tillid og dele information. Mangel på kommunikation leder til kampe."

Den samme villighed for enhed blandt shanfolket, er blot begyndelsen. Enhed er nødvendig mellem de forskellige etniske grupper, for at overvinde den burmesiske hærs politiske og militære pres.

KARENSTATEN

I januar 2019, færdiggjorde den burmesiske hær nye baser i fire områder i Karenstaten, selvom militæret tidligere har indledt en ensidig fire-måneders lang våbenhvileaftale, der inkluderede Karenstaten. Den burmesiske hærs embedsmænd svigtede også med hensyn til at give besked til Karenni National Progressive Party (KNPP) om konstruktionen, på trods af en langvarig aftale om at dette skal ske, hvis der skal bygges i områder, hvor KNPP er aktive. Konstruktionen overtræder derudover den nationale våbenhvileaftale mellem den burmesiske hær og etniske grupper, inklusive KNPP. Historisk set har nye bygninger og flere forsyninger til baserne tjent som en indikator om, at den burmesiske hær gør sig klar til at angribe den etniske befolkning.

Andre projekter, som for eksempel oprejsningen af en statue af General Aung San i Loikaw i februar, resulterede desuden i spændinger mellem den statslige regering og den lokale befolkning. For mange i Karenstaten, symboliserer statuen uopfyldte løfter af etniske inklusion midt i en burmesisk-domineret national regering.

I august anklagede domstolen i Loikaw seks unge karennier for bagvaskelse og for udsagn mod statsledere, hvor de kaldte dem forrædere mod karenbefolkningen for at støtte statuen. Udsagnene anklagede også regeringen for at bruge veje og telekommunikationsbevillinger til statuen i stedet for at forbedre statens infrastruktur. I begyndelsen af november 2019, blev de seks unge mennesker dømt til seks måneder i fængsel, inklusiv hårdt manuelt arbejde.

Fattigdom fortsætter med at være et problem i Karenstaten. Selvom de er rige i naturlige ressourcer, arbejder de lokale under farlige mineforhold over hele staten og modtager en lille løn til gengæld for deres hårde arbejde. Minearbejderne er nødt til at give hvad de miner til firmaer, der arbejder for den burmesiske regering, som så sælger ressourcer – som uranum – videre til Kina.

En mineby, der leder op til Mawchi mine, en af de mange miner med dårlige betingelser i Karenstaten.

WASTATEN

OPDATERINGER PÅ RELIGIØS FORFØLGELSE I WASTATEN

Bilen stoppede og soldaterne sprang ud. De ledte efter tre unge mænd. Det rygtedes, at disse mænd samlede folk for at bede til og lovprise Jesus. Disse tre unge mænd er særlige fordi de er tidligere børnesoldater og nu er dedikerede efterfølgere af Jesus. Blot nogle få dage før, havde en af dem, Cam, passioneret argumenteret med sin mentor om, at Gud ville sende ham til Waregionen. Hans mentor havde ment at det var for farligt, men havde modvilligt givet sig. Disse mænd blev fanget og kastet i fængsel. Det er ulovligt i Wastaten at dele om Jesus eller bede i en gruppe. Da det sivede ud at Cam var i fængsel, blev hans mentor sønderknust.

Selvfølgelig bad vi mange mennesker om at bede for dem, og til vores store glæde, blev de unge mænd løsladt efter seks dage i fangenskab. Jeg hørte faktisk fra Cam for et par dage siden, og glæde og tro sprænger fra ham på grund af denne oplevelse. Forfølgelse er ofte det, der inviterer Guds ære ind i Hans kirke, fordi det tvinger vores hjerter til virkelig at vælge side. Vi beder om, at disse mænd bliver som Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, der stod ansigt til

ansigt med en konges brændende og politiske vrede, men som mødte Gud i processen.

At vælge ikke at bøje sig, er dog ikke let: mange præster i Wastaten underskrev dokumenter om, at de ikke ville prædike Livets Ord efter mange dage i fængsel. Nu er deres hjerter dømte og der er åndelig hungersnød i denne region. Det er en vidunderlig tid for mange af os til at bede for kirken i Wastaten, idet den tilpasser sig de nye realiteter.

Vi bør især bede for regeringen i Wastaten. Der er gudsfrygtende mænd og kvinder i indflydelsesrige positioner men det er meget farligt offentligt at bekende sig selv til Jesus. Der er mange præster, hvis hjerter brænder for deres flokke og de lærer alle at lede i det, der nu er et dybt kommunistisk system uden Gud. Der er også mange unge mennesker, der er sultne efter mere. Lad os bede om, at Gud ånder på denne yngre generation. Tusinder af børn er blevet kaldt ind i the United Wa State Army/Den Forenede Wastats Hær. Bed om, at Guds retfærdighed og fred må forlænges og blive manifesteret i denne unikke del af Myanmar.

Skrevet af Marcus Young fra Devine Interitance

HVOR JULEN ER FORBUDT*

I den nordlige Wastat (se kort på side 6) er fejringen af julen ikke lovlig, og mennesker er tvunget til at prise Gud i hemmelighed derhjemme. 200 kirker er nu blevet lukket ned i den nordlige Wastat. Midt i lukkede kirker og forbud mod lovprisning, bliver præster arresteret, hvoraf fem præster i øjeblikket sidder fængslet. De er blevet fortalt, at de ikke vil blive sat fri før de afstår fra deres tro. Hovedkirken i Pangsang, hovedstaden i Wastaten, blev lukket og raseret. En heksedoktor blev bragt ind for at kaste blod i kirken og forbandede den og for at drive Jesu ånd ud derfra. I den sydlige Wastat, der er under et andet lederskab, er lovprisning stadig lovlig og der er nu over 70 kirker.

**Denne opdatering blev givet af en præst fra Wastaten, hvis navn er tilbageholdt af sikkerhedsmæssige årsager.
Billede: En Wasoldat i Wastaten. Billedkreditering: Bryon Lippincott, sharingdots.org*

Top: En karensk landsbyboer, der protesterer mod bygningen af en ny vej og bro nær sin landsby.

Bund: Burmesiske soldater, der bevæger sig gennem Karenstaten.

KARENSTATEN

NYE BURMESISKE LEJRE OG FORTSATTE VÅBENHVILEOVERTRÆDELSE GENNEM 2019

I løbet af 2019 dokumenterede lokale, at den burmesiske hær flyttede forsyninger og byggede en militærbase i Karenstaten. I januar 2019 observerede lokale, at den burmesiske hær havde fordoblet sine tropper i lejrene. Typisk er sådan en handling en forløber til flere kampe.

Flere sammenstød brød ud mellem de kareniske og burmesiske soldater i 2019. Den burmesiske hær fortsætter med at bygge veje og broer over hele Karenstaten uden tilladelse, og overtræder direkte den nationale våbenhvile (NCA). Kampene mellem bevæbnede grupper brød ud den 19., 20. og 23. februar, som et direkte resultat af byggeprojekterne. Landsbyboere har rejst bekymringer og modstand mod konstruktionen ved at sætte skilte op og holde protester rundt om konstruktionsområderne.

Udover at overtræde våbenhvilen, har de fortsatte konstruktioner af den burmesiske hær forstyrret dagligdagslivet hos landsbyboerne. I april 2019 forstyrrede vejkonstruktioner syv landsbyer i Muthe området og fordrev omkring 1.000 mennesker ind i junglen. Den samme konstruktion forårsagede vandproblemer for 42 gårde i området. Vejene og broerne ødelagde kunstvandingsgrøfter som landsbyboerne er afhængige af til vanding, pløjning og plantning.

Ankomsten af den burmesiske hær har øget landsbyboernes frygt på en regelmæssig basis. De er bange for at rejse, for at bevæge sig rundt i junglen efter mad og for at dyrke deres egen jord.

”Vi tør ikke arbejde på vores gårde,” sagde landsbyboere i april 2019. ”Vi er bekymrede for vores mad til næste år fordi det snart er tid til at forberede vores jorde.”

Den 27. marts brød kampe ud mellem kareniske soldater og den burmesiske hær øst for Muthe landsby, efter at den burmesiske hær havde patruljeret ud over deres område, og næsten nået en Karen National Defense Organization/Karen National Forsvars Organisation (KNDO) forpost. To burmesiske soldater døde i sammenstødet. Samme dag brød en anden kamp løs på grænsen mellem Mu Traw og Kler Lwe Htoo distrikterne. Tre burmesiske soldater blev sårede i kampen.

Den 5. april blev syv civile, inklusiv en 9-årig og en 3-årig, dræbt i Win Ye området, Doo Playa distriktet, af to burmesiske soldater fra bataljon 339. Soldaterne var løbet væk fra deres base til et lokalt hus omkring kl. 3 om morgenen for at tage en motorcykel. Da ejeren ikke ville give motorcyklen til soldaterne, brød et skænderi løs der endte med, at soldaterne skød motorcyklejeren og andre landsbyboere.

Den 30. april skød de burmesiske soldater en landsbyboer, Saw Ko Wah Loo, der ledte efter sin vandbøffel over 200 meter fra bilvejen i Pa Kaw Ta området. Ifølge våbenhvileaftalen, har de burmesiske soldater ikke ret til at patruljere mere end 100 meter på hver side af bilvejen i Karenstaten.

Fra juli 2019 viser rapporter, at fem nye burmesiske militærlejre er blevet bygget i Karenstaten, med bevægelser af tropper og kommandører. Civile hjem er blevet ramt af mortere, husdyr er blevet dræbt, og nogle landsbyboere er blevet såret af den burmesiske hær. Resten af 2019 fortsatte i et lignende mønster med mere konstruktion og flere kampe, på trods af landsbyboernes aktive – men ikke voldelige – pres mod den burmesiske hærs fremgang og handlinger.

STEMMER FRA BURMA

EN 18-ÅRIG GAMMEL MEDICINER FRA KARENSTATEN DELER SINE ERFARINGER AF AT VOKSE OP I EN KONFLIKTZONE

Hser Nay Paw er en 18 år gammel mediciner fra Karenstaten. Hun sluttede sig til Free Burma Rangers træningen for at lære mere om medicin, så hun kunne vende tilbage til sin landsby, hvor der ikke er nogen medicinsk klinik, for at dele og udnytte sin viden. Hun håber også at hjælpe med at uddanne børn i sin landsby og at udføre Good Life Club programmer for dem. Her deler hun historier om, hvordan borgerkrigen har påvirket hendes liv.

Da der var kampe, skød det burmesiske militær mortere mod min landsby. En stor mortar ramte halvdelen af mit hus. Mit hus og min landsby brændte. Det var om aftenen. Min mor var træt efter at have arbejdet hele dagen på gården, så hun tog en lur. Jeg spiste aftensmad da jeg hørte morteren, men jeg tog en taske og løb. Jeg vidste ikke hvad det var, men jeg tog den bare og løb. Jeg løb til den anden side af landsbyen.

Min bror sprang ind i buskene for at gemme sig og komme væk fra kampene og ilden. Siden da har jeg ikke set ham. Jeg ved ikke, om han er i live eller ej. Jeg mistede min mor, for morteren ramte huset og brændte det ned, mens hun sov indenfor. Min mor blev brændt i live.

Jeg løb langsomt og alene med min taske til den thailandske side, for jeg var tæt på den thailandske-burmesiske grænse. Der er et thailandsk flag, der flager på den thailandske side. Jeg løb hen imod flaget. Hvis man er på en motorcykel, tager det 30 minutter. Det tog mig to timer. Mange andre mennesker løb også mod flaget. Sent om aftenen

ankom min bedstefar. Jeg så fire familier på den thailandske side, der også var flygtet fra min landsby. Så snart min bedstefar ankom, flyttede vi til en flygtningelejr.

Jeg har været tvunget til at flygte fire gange. Det er alvorligt – fire gange. Den mest uforglemmelige var da jeg var otte år gammel, da jeg mistede min mor. Nu fortsætter kampene, men de er ikke lige så alvorlige. Men de fortsætter.

Under kampene dør mange landsbyboere, nogle blev sårede og nogle kvinder og piger bliver voldtaget. Rundt om min landsby er der mange landminer. Selv når landsbyboerne går ind i junglen for at finde grøntsager og mad, træder de på landminer. De ved, at der er landminer. De brænder nærområderne, så landminerne eksploderer. Men ikke alle landminerne forsvinder. Der er stadig nogle tilbage, og ofte træder køer eller vandbøfler på dem og eksploderer. Landsbyboerne tør ikke gå til områder hvor de ved, at de burmesiske soldater har lagt landminer.

[På grund af] landminerne kan vi ikke flygte mod det forreste af vores landsby, når kampene begynder. Vi kan heller ikke løbe den modsatte vej, for der er modstandsgruppen. Hvis vi løber mod vest, venter den burmesiske hær på os og vil dræbe os. Vi kan kun løbe bestemte steder hen. Hvis vi løber mod den thailandske grænse, vil det thailandske politi arrestere os. Nogle gange har vi intet valg. Intet sted at løbe hen. Jeg var hurtig til at løbe til den thailandske grænse, men nogle mennesker bliver fanget i at krydse grænsen, og det

JEG ØNSKER AT VÆRE SAMMEN MED MIN FAMILIE. JEG ØNSKER AT KAMPENE SKAL STOPPE, JEG KAN IKKE LIDE KRIG. JEG ØNSKER AT GENFORENES MED MIN FAMILIE. JEG VIL HJÆLPE BØRN TIL AT HAVE EN CHANCE FOR AT GÅ I SKOLE. JEG ØNSKER AT HJÆLPE.

thailandske politi arresterer dem.

Når den burmesiske hær kommer ind i min landsby, voldtager de piger og kvinder. Dette skete da jeg var otte år gammel. Min kusine blev voldtaget af den burmesiske hær. Hun blev skudt i hovedet under kampene, så de burmesiske soldater fangede og voldtog hende. Hun blev voldtaget og bagefter døde hun. En af mine tanter blev også voldtaget. Hun blev mentalt sindssyg. Min kusine, der blev voldtaget og døde, var kun tolv år. Hun var min mors søsters datter. Jeg var otte, hun var tolv. Jeg bad hende om at løbe, men det gjorde hun ikke. Hun sagde, at det nok skulle gå. Det var derfor hun ikke løb. Hun troede, at alt nok skulle blive okay. Det var derfor hun ikke løb.

Før dette var vi nødt til at gemme os under et hus for ikke at blive ramt af morterne. Nogle gange, når vi gemmer os, ser vi modstandsgruppen komme ind i landsbyen. Vi hjælper også dem og lader dem gemme sig eller hjælper på andre måder. Nogle gange står modstandssoldaterne foran vores gemmesteder. Vi beder dem om at flytte sig, for vi er bange for, at de burmesiske soldater vil se dem og forsøge at skyde flere mortere mod dem og også ramme mig selv og min familie. Så vi beder dem om at gå et andet sted hen og kæmpe.

Engang arresterede en [burmesisk] soldat min bedstefar. De hældte varmt vand gennem hans næse og øre og trak alle hans fingernegle af. Den burmesiske hær torturerede ham lige foran mig. Jeg gemte mig i et hul under huset. Jeg kunne se alle de forfærdelige ting, der blev gjort mod min bedstefar.

Hver gang vi hører skyderier, springer vi ned i hullet med ris og alting. Uanset hvor vi er, er vi nødt til at løbe og springe ned i huller under vores huse, hvis vi hører skyderier. Nogle gange kommer det burmesiske militær tæt på der, hvor jeg bor. De skyder ofte der, hvor jeg bor. De skyder fra toppen af bjerget til der, hvor jeg bor. De kommer ikke ind i min landsby, men de skyder mens de stadig er langt

væk. Hvis situationen er alvorlig, er vi nødt til at løbe. Min bedstefar tænker ofte og lytter forsigtigt på, om vi bør flygte eller ej. Når situationen er slem fortæller min bedstefar mig, at jeg skal løbe til min tantes landsby eller en anden landsby

HENDES BSKED TIL ANDRE:

Jeg ønsker at være sammen med min familie. Jeg ønsker at kampene skal stoppe, jeg kan ikke lide krig. Jeg ønsker at genforenes med min familie. Jeg vil hjælpe børn til at have en chance for at gå i skole. Jeg ønsker at hjælpe.

Jeg ønsker, at soldaterne ikke kommer til min landsby længere, og jeg vil være sammen med min familie igen. Jeg vil have min landsby tilbage – en landsby ligesom før. Og jeg ønsker ikke mere krig.

Jeg ønsker, at piger må blive beskyttet fra voldtægt. Selv nu, når vi går ind i junglen efter mad og grøntsager, er der burmesiske soldater i junglen. De løber efter piger og voldtager dem. Jeg ønsker at føle mig sikker nok til frit at kunne plukke frugt og grøntsager.

For et par måneder siden, blev vi forfulgt af en burmesisk soldat, og vi var nødt til at flygte. Jeg var sammen med mine to ældre tanter, vi var gået ind i skoven for at finde frugt og blev forfulgt af en soldat. Først tænkte vi, hvad var det? Så indså vi at det var fjenden, der fulgte efter os. Vi blev ikke fanget. Vi løb virkelig hurtigt.

Hser Nay Paws historie og erfaringer, selvom de er unikke, er også almindelige hos Burmas etniske grupper, der har mistet familie, deres hjem og land, og som har været nødt til at flygte på grund af den burmesiske hær. I over 70 år, har mennesker haft lignende erfaringer, idet borgerkrigen og undertrykkelsen fortsætter i Burma.

GIV PLEJE, GIV HÅB ET KIG PÅ EN KLINIK, DER FYLDER SUNDHEDSPLEJEHULLET I KARENSTATEN

Saw Thay Duh Gay ankom til Jungle School of Medicine-Kawthoolei (JSMK) og troede, at han skulle have sit ben amputeret. To dage tidligere, mens han arbejdede på et motorsavshold, brækkede han benet under et faldent træ. Det brækkede to steder, hvoraf et knoglefragment ”svævede”. Et stort sår over knoglebruddet var for hævet til at kunne lukke (se billede ovenfor). Betændelse var en seriøs bekymring. Disse var hovedforholdene for amputation, og medicinerne fra en lokal klinik refererede ham med den prognose.

Men personalet på JSMK, der giver medicinsk pleje til 12 landsbyer i nærområdet troede, at det måske kunne være muligt at redde hans ben. På et fuldt udstyret hospital, ville operationen benytte en fikseringsenhed til at holde knoglerne på plads, mens såret skulle hele i flere måneder. Dette var ikke tilgængeligt på JSMK; i stedet, under bedøvelse, rensede, trimmede og justerede holdet manuelt knoglerne, vaskede sårene forsigtigt og begyndte at sy enderne af sårene sammen igen.

I løbet af den næste uge var hævelserne forbedret og de åbne sår blev dagligt strammet op, hvilket bragte enderne af sårene tættere sammen indtil de var fuldstændig lukkede over knoglen. Med antibiotikabehandling for betændelse og fuldstændig immobilisering af benet, viste patienten store fremskridt, og amputation lod ikke længere til at være nødvendigt. Efter flere uger på JSMK, gik Saw Thay Duh Gay hjem.

Saw Thay Duh Gays historie er blot en af mange i Karenstaten, hvor ting som fjern beliggenhed og fattigdom gør sundhedspleje besværlig. Ind imellem er der ingen medicinsk hjælp inden for en rimelig

og overkommelig distance for landsbyboernes dagligdagsliv. Nogle gange presser kampe mellem de bevæbnede grupper eller angreb fra den burmesiske hær landsbyboerne længere ind i junglen for at gemme sig, langt væk fra sundhedspleje. Andre gange er offentlig sundhedshjælp fysisk tilgængelig, men de høje omkostninger og diskriminationen mod de etniske minoriteter afskrækker landsbyboerne fra at søge pleje.

Sundhedsplejehullet kan findes i alle de etniske stater, hvor landsbyboere står ansigt til ansigt med lignende udfordringer og inkluderer ikke kun akutte behov, men også almindelig folkesundhed. For eksempel er JSMK, ud af de 16 sundhedsfaciliteter i området, det eneste sted, der implementerer et rutineligt vaccineprogram. Med mæslinger og polio udbrud i Karenstaten i løbet af 2019, var de 600 børn fra JSMKs vaccineprogram de eneste i området, der var beskyttede mod sygdommene. Tidligere tog koleraudbruddet i den sydlige Karenstat og mæslingeudbruddet i Nagaland mange liv og viste, hvor livstruende dette hul kan være.

Det præcise omfang af problemet er svært at bestemme, idet præcise fakta og statistikker omkring sundhed i Burma er udfordrende at skaffe. De mest tilgængelige tal reflekterer befolkningen i det centrale Burma og ikke de etniske områder, hvor både udefra hjælp og generel tilgængelighed enten er stramt kontrolleret eller udtrykkeligt forbudt af den centrale regering. JSMK er blot en klinik, der arbejder på at samle sundhedshullet i Karenstaten og, for landsbyboere som Saw Thay Duh Gay, er det en klinik, der gør en forskel.

RETFÆRDIGHED GÅR FREMAD

HVORDAN DET INTERNATIONALE FÆLLESSKAB SØGER LEGALE HANDLINGER MOD BURMA

Den 11. november 2019, anlagde Gambia sag mod Burma i FNs internationale retfærdighedsdomstol (ICJ) vedrørende Burmas overtrædelse af the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime og Genocide/ Konventionen af Forebyggelse og Straf mod Kriminalitet af Folkedrab som Burma har underskrevet, på grund af dennes angreb mod rohingyaerne. Anklagen opfordrer FN til atordre foranstaltninger mod at "stoppe Myanmar's folkedrab med det samme," og anerkender den fortsættende natur af den burmesiske hærs aggression.

ICJen er det internationale køretøj til at afgøre konflikter mellem nationer, i modsætning til the International Criminal Court/Den Internationale Kriminelle Domstol (ICC), hvilket er brugt til at anklage påstande mod individuelle. Det er usædvanligt at indgive en påstand med ICJen af en nation og ikke et specifikt parti til konflikten; men under The Genocide Convention/ Folkedrabskonventionen er det tilladt de underskrivende nationer at gå til en hvilke som helst hensigtsmæssig FN-afdeling for at anmode handling mod en folkedrabstrussel.

The UN Security Council/FNs Sikkerhedsråd bliver ofte betragtet som det mest hensigtsmæssige sted at indgive disse slags påstande; det er dog sandsynligt, at Gambia omgik sikkerhedsrådet med den antagelse, at Kina ville nedlægge veto mod en hvilken som helst handling mod Burma.

ICJ-anklagen er delvist gjort mulig på grund af en Fact-Finding Mission/Den Faktumfindende mission (FFM), der er bemyndiget af UN Human Rights Council/FNs Menneskerettighedsråd i marts 2017. Fra marts 2017 til september 2019, undersøgte FFM påstande af massive menneskerettighedskrænkelser begået af den burmesiske hær mod Rohingya-, Kachin- og

Shanbefolkningen. Det primære fokus var på rohingyaerne og FFM fandt nok beviser til at beskrive den militære kampagne som et folkedrab.

Ud over fundene om forsøg på folkedrab mod rohingyaerne, omfattede FFM-henstillingerne en opfordring til retfærdighed for ofre for kønsbaseret vold, samt udsættelsen af den stærke forbindelse mellem militæret og erhvervslivet og opfordring til målrettede sanktioner og våbenembargoer.

Gambia er den første nation til at handle på de officielle resultater af FFM samt at tage juridisk handling. I anklagen sagde Gambias vicepræsident, "vi er et lille land med en stor stemme, når det kommer til sager om menneskerettigheder."

Som svar på retssagen sagde Aung San Suu Kyi, den faktiske leder af Burmas centrale regering (dog uden magt over militæret), at hun ville kontakte ICJ direkte i forsvar for militæret. I det centrale Burma har folk samlet sig for at støtte hende, og afviser påstande om et folkedrab.

Andre støtter retssagen. The Worldwide Karen Community (det verdensomspændende karenske fællesskab) sagde, at de var "meget opmuntrede af disse sager i ICJ" fordi "de sender et klart signal til det burmesiske hærs lederskab om, at retfærdighedsnettet er ved at lukke sig sammen og at deres dage med straffrihed – for kriminalitet mod alle de etniske folkeslag i Burma – er talte."

Efter årtier, hvor den burmesiske hær har begået krigskriminalitet, folkedrab og kriminalitet mod menneskelighed mod de etniske nationaliteter i Burma, er dette et lille, men opmuntrende, skridt imod retfærdighed. Det internationale fællesskab er endelig begyndt at lytte og samle små værktøjer op for at hjælpe; man kan håbe, at forfølgelsen mod retfærdighed vil komme ud af retssalene og ud til resten af Burma.

TIL MINDE OM EH KLO MOO ET SKINNENDE LYS FOR KARENERNE

I september 2019 døde Eh Klo Moo, en karen leder, under en hjerteoperation. Eh Klo Moo var en ydmyg, strålende og venlig mand, der fulgte Jesus og ofrede sig selv for andre.

Eh Klo Moos far, P'Doh Tha Doh Moo, er en af de mest fremragende ledere i Karen National Union/ Karen National Enhed og de prodemokratiske etniske styrker i Burma. Eh Klo Moo hjalp sin far med at tjene karenerne og alle i nød.

Han var med til at bygge medicinske klinikker i Burma og skrev og producerede indviklede og bevægende guitarstykker. Han gjorde verden til et smukkere sted gennem sin musik, tjeneste og kærlighed for mennesker.

TIL MINDE OM ZAU SENG KACHIN MEDICINER OG VIDEOGRAF

Zau var en efterfølger af Jesus og var altid klar til at gå ud og hjælpe og filme, hvor der blev angrebet. Zau Seng filmede meget i løbet af sine 13 år som ranger. Han filmede den burmesiske hærs luftangreb mod civile i Kachinstaten. Han filmede på gaderne i Mosul under de sidste dage med ISIS. Og han filmede i Syrien og viste dermed verden, at der ikke var nogen våbenhvile og at civile led under omkostningerne af kampene.

Zau Seng sluttede sig til Free Burma Rangers som en måde at stå sammen med de undertrykte for retfærdighed. Han blev senere en instruktør for nye rangere fra over hele Burma og tog på missioner med dem, og på denne måde hjalp mennesker over hele Burma og verden. Han hjalp med at opfostre Eubank-børnene og var en ven til alle han mødte.

Hans videoer og billeder fra Burma til Mellemøsten er blevet vist over hele verden. Zau Seng hjalp med at dele historier fra menneskers liv, der ellers ville været blevet begravet og presset tilbage mod dem, der ønskede at lukke mundene på de svage. Han sagde, "Jeg kan ikke gøre meget, jeg kan kun hjælpe lidt. Men dette er, hvad jeg kan." Zau Seng hjalp med at give en stemme til de stemmeløse og han gjorde det med talent, frygtløshed, engagement, glæde og kærlighed.